

Βαβίλων
Αλεξάνδριος

Ταίγγιο

Μοδιστόριμα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ΚΟΥΚΑΚΙ

Ο ουρανός είναι γεμάτος σύννεφα, άσπρα σύννεφα παχιά, σαν μπαμπάκι. Κάνει ζέστη, μια ζέστη βαριά, έτσι που σου 'ρχεται να καθίσεις σε μια γωνιά χάμω, ν' ακουμπήσεις το κεφάλι σου στο μπράτσο σου και να βάλεις τα κλάματα.

Ο Κώστας έφυγε πριν από λίγο, άκουσα μ' ανακούφιση την πόρτα να κλείνει.

Δεν διάβασα αμέσως το γράμμα σου, κάθισα σε μια πολυθρόνα, το έβγαλα απ' τον φάκελο, διάβασα τις πρώτες γραμμές και σταμάτησα, γδύθηκα, έκανα ντους, φόρεσα μια ρόμπα, έβαλα τον καφέ να γίνεται, πήρα πάλι το γράμμα, διάβασα την πρώτη γραμμή, έτρεξα στην κουζίνα να προλάβω τον καφέ να μη χυθεί, τον πρόλαβα.

Θέλεις, λες, να μείνουμε φίλοι. Να βλεπόμαστε όταν έρχεσαι στην Αθήνα, να τηλεφωνιόμαστε, ν' αλληλογραφούμε πότε πότε (μια φορά τον μήνα;) αλλά φιλικά. Ισχυρίζεσαι ότι έτσι θα είναι καλύτερα και για τους δυο

μας, ότι αν δεν πάρουμε μια απόφαση θα ταλαιπωρηθούμε χειρότερα, και δεν θέλεις να ταλαιπωρηθώ, αυτό κυρίως σ' απασχολεί, να μην ταλαιπωρηθώ εγώ, γιατί μ' αγαπάς, θα καταλάβω με τα χρόνια πόσο πολύ μ' αγαπάς.

Να σου πω την αλήθεια, δεν το αποκλείω, ναι, μπορεί να μ' αγαπάς, αλλά σαν φίλη, δηλαδή τι θα πει σαν φίλη; Ότι αν βρεθώ στην ανάγκη θα μου στείλεις λεφτά; Ότι αν με χτυπήσει αυτοκίνητο θα μεσολαβήσεις να με βάλουν σε μονό δωμάτιο στο ΚΑΤ; Ότι αν πεθάνω θα κινήσεις γη και ουρανό για να μου βρεις θέση σε κεντρικό νεκροταφείο με αγάλματα και πλούσια βλάστηση, να είναι σωστός παράδεισος;

Εγώ αλλιώς σ' αγαπώ. Εγώ μόνο ξέρω τι ένιωσα στο αεροδρόμιο της Βαρκελώνης, καθώς σ' έβλεπα ν' απομακρύνεσαι με το διαβατήριό στο ένα χέρι και την τσάντα στο άλλο· είχες θαρρώ και μια εφημερίδα στην τσέπη του σακακιού σου. Είπα στην αεροσυνοδό να μ' αφήσει να περάσω μια στιγμή, είκοσι μέτρα το πολύ μάς χώριζαν, περίμενες τη σειρά σου στον έλεγχο των διαβατηρίων, να μ' αφήσει μια τελευταία φορά να τρέξω να σε φιλήσω, να σε σφίξω στην αγκαλιά μου, ν' ακουμπήσω το πρόσωπό μου στο δικό σου, ελληνικά τής μιλούσα αλλά θα κατάλαβε, δεν μπορεί να μην κατάλαβε, έκλαιγα νομίζω, μου έφραξε τον δρόμο με το χέρι της,

την κοίταξα έντονα στα μάτια, πρώτη φορά αισθάνθηκα τόσο μίσος για άνθρωπο. Όταν ξανακοίταξα προς το μέρος σου, είχες φύγει. Κανείς δεν περίμενε στον έλεγχο διαβατηρίων. Ακόμη κι ο υπάλληλος είχε εξαφανιστεί κι αυτός.

Είπα τότε να βγω στην ταράτσα, να δω το αεροπλάνο σου, ίσως να σ' έβλεπα και σένα, άρχισα να τρέχω στο τεράστιο χολ, δυο Γιαπωνέζοι καθισμένοι στις βαλίτσες τους γελούσαν, ακόμη τους θυμάμαι, μ' ενόχλησε πολύ το γέλιο τους, ανέβηκα μια σκάλα, όταν όμως έφτασα στον επάνω όροφο, αντί να βρεθώ μπροστά σε μια τεράστια τζαμαρία όπως περίμενα, αντίκρισα έναν τοίχο. Κατέβηκα τη σκάλα σαν τρελή, έπιασα απ' το μανίκι κάποιον με στολή, προσπάθησα να του εξηγήσω, μου έδειξε τις θυρίδες των αεροπορικών εταιρειών, του είπα «Νο, νο», απομακρύνθηκε, γύρισε προς το μέρος μου σαν να είχε εννοήσει ξαφνικά, μου έδειξε μια άλλη σκάλα, πήγα προς τα κει, βγήκα σ' έναν διάδρομο, έτρεξα, έτρεξα, και να μην τα πολυλογώ κατάληξα στις τουαλέτες.

Τρίτη μέρα σήμερα που πήρα το γράμμα σου. Το έκλεισα στο μεσαίο συρτάρι του γραφείου μου μαζί με τ' άλλα σου γράμματα. Τρίτη μέρα που άρχισα να γράφω, σε μια παλιά γραφομηχανή του Κώστα. Τη λάδωσα κα-

λά καλά, έβαλα από κάτω μια εφημερίδα να μη στάζουν τα λάδια στο γραφείο. Βλέπω την εφημερίδα ανάμεσα από τα πλήκτρα της μηχανής, σκύβω να δω τι γράφει:

ΕΡΩΤ.: Πώς βλέπετε το μέλλον, κύριε Πρόεδρε;

Άλλη γραμμή, πιο παχιά στοιχεία:

ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ: Με αυξημένες δυσκολίες λόγω της συνεχώς επιδεινούμενης διεθνούς καταστάσεως. Πάντως, το μέλλον θα εξαρτηθεί από τη συμπεριφορά του λαού μας...

Γράφω με δύο δάχτυλα, πολύ αργά, δέλτα κεφαλαίο, οξεία, έφιλον, νι, Δεν, ψιλή οξεία, ήτα, ξι, έφιλον, ρο, άλφα, ήξερα, ταυ, οξεία, γιώτα, τι...

Τέταρτη μέρα. Δεν βγαίνω καθόλου έξω, κανείς δεν θέλω να με δει σ' αυτά τα χάλια. Όλο και περιμένω ότι θα μου τηλεφωνήσεις και θα μου πεις... Αφήνω την πόρτα ανοιχτή όταν πηγαίνω στο μπάνιο, φοβάμαι μήπως δεν ακούσω το τηλέφωνο. Για τον ίδιο λόγο δεν λούζομαι, φοβάμαι ότι ο θόρυβος του νερού θα καλύψει το κουδούνισμα του τηλεφώνου.

Οι ξένες φωνές με πληγώνουν. Σηκώνω το ακουστικό αλλά, μόλις ακούσω άλλη φωνή, το κλείνω χωρίς να πω λέξη. Δεν θ' απαντήσω στο γράμμα σου. Τι να σου γρά-

ψω; Να προσπαθήσω να σου πω τι αισθάνομαι, μήπως και με λυπηθείς και έρθεις και μου πεις. Βλέπω τον εαυτό μου με την πλάτη ακουμπισμένη στην κλειστή πόρτα. Το στόμα μου είναι γεμάτο σάλια. Στέκεσαι όρθιος, σε κάποια απόσταση, φοράς κοστούμι. Κάθε τόσο κοιτάς το ρολόι σου και λες: «Πρέπει να πηγαίνω, Ελένη... Πρέπει να πηγαίνω...» Προσπαθώ να μιλήσω αλλά δεν μπορώ, οι λέξεις πνίγονται μέσα στα σάλια. «Σε παρακαλώ, Ελένη, σε παρακαλώ...» Κάνω ένα βήμα, δυο βήματα προς το μέρος σου. Διαπιστώνω ότι περπατάω στο κενό, δεν υπάρχει τίποτε κάτω απ' τα πόδια μου, οι τέσσερις τοίχοι του δωματίου σχηματίζουν ένα απύθμενο πηγάδι. Τα έπιπλα, ο καναπές, το τραπέζι στέκονται στο κενό, όλα στο ίδιο επίπεδο, σαν να υπήρχε πάτωμα, αλλά δεν υπάρχει. Κι εσύ σ' αυτό το ανύπαρκτο πάτωμα στέκεσαι, κοιτάζεις πάλι το ρολόι σου και λες: «Σε παρακαλώ, Ελένη, σε παρακαλώ...». Δεν έπρεπε να κοιτάξω χάμω, σκέφτομαι. Όσο δεν ξέρεις ότι βρίσκεσαι στο κενό μπορείς να κρατηθείς σ' αυτό το επίπεδο. Όταν όμως κοιτάξεις χάμω...

Δεν ήξερα τι θα πει πόνος. Μου ήταν ουσιαστικά άγνωστη η λέξη αυτή, την ήξερα από μακριά, όπως ξέρω τις περισσότερες λέξεις, το περιβλήμά της μόνο μου ήταν γνωστό. Τώρα ξέρω καλά τον ορισμό της, μου τον

έδωσες εσύ, τον έχω εδώ, σ' αυτό το συρτάρι. Αρχίζει ως εξής:

Ελένη, είμαι μόνος, στο γραφείο μου, στο Πανεπιστήμιο. Μου είναι αφάνταστα δύσκολο να σου πω αυτό που θέλω, κι όμως πρέπει... Θα προτιμούσα...

Δεν μπορώ να συνεχίσω, θόλωσαν τα μάτια μου, δεν βλέπω ούτε τη γραφομηχανή, ούτε τίποτε.

Το βιβλίο που πρέπει να διαβάσετε πριν ερωτευθείτε ξανά.
Tahar Ben Jelloun, *Le Nouvel Observateur*

Το *Τάλγκο* είναι το πρώτο μυθιστόρημα του Βασίλη Αλεξάκη γραμμένο απευθείας στα ελληνικά. Η μητρική του γλώσσα του ανταπέδωσε τη φιλοφρόνηση: το βιβλίο γνώρισε μεγάλη επιτυχία αμέσως μετά την πρώτη του έκδοση, το 1982, και λίγο αργότερα μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο από τον Γιώργο Τσεμπερόπουλο με τίτλο *Ξαφνικός έρωτας* και πρωταγωνιστές την Μπέτυ Λιβανού και τον Αντώνη Θεοδωρακόπουλο. Τον έρωτα αυτό διηγείται η Ελένη: δεν είναι ίσως περίεργο ότι επιστρέφοντας στη μητρική του γλώσσα ο Αλεξάκης δανείστηκε τη φωνή μιας γυναίκας.

“ Έκλεισα πίσω μου την πόρτα του διαμερίσματος, ακούμπησα το πακέτο στο τραπέζι, το κοίταξα κάμποση ώρα. Μετά βάλθηκα να λύσω τον σπάγκο, δεν τα κατάφερα, τον έκοψα μ' ένα ψαλίδι. Μέσα στο πακέτο βρήκα ένα γυάλινο μπουκαλάκι, σαν αυτά του φαρμακείου, μ' ένα διαφανές υγρό. Επάνω στο μπουκαλάκι είχες γράψει με σινική μελάνι: ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΒΡΟΧΗ. Βρήκα κι αυτό το σημείωμα: *Τη μάζεμα με μια κατσαρόλα, απ' το παράθυρο. Το μανίκι μου έγινε μούσκεμα. Γρηγόρης.*

Κι όταν θα πάψω να είμαι ερωτευμένη μαζί σου, Γρηγόρη, να ξέρεις ότι θα σ' ευγνωμονώ που μου έκανες αυτό το δώρο. Μ' ανέβασες στα ίδια μου τα μάτια, μ' έκανες να αισθάνομαι θεά. Όταν γεράσω και με ρωτούν τι σημαντικό συνέβη στη ζωή μου, αυτό μόνο θα λέω: «Μου έκαναν κάποτε δώρο λίγη βροχή». ”

Το βιβλίο έχει ξεπεράσει σε πωλήσεις τα 200.000 αντίτυπα.

ISBN: 978-618-03-0601-9

9 786180 306019

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 80601